

Bến Bờ Tự Do

ThaiNC

Ký ức một đêm vượt biên

Năm 1979...

Ghe chúng tôi có tất cả là 22 người, gồm 2 phụ nữ, 8 trẻ em từ một đến năm sáu tuổi, và 12 người còn lại là đàn ông thanh niên trong đó có tôi, khởi hành từ Rạch Giá, ven theo vịnh Thái Lan dự định trong 2 hay 3 ngày sẽ băng qua Cam Bốt và cặp bờ biển Thái...nhưng đã đến ngày thứ 10 rồi mà vẫn còn loanh quanh trong vùng vịnh, tứ bề chỉ nước và nước. Ghe đã chết máy, hết dầu, hết nước, hết thức ăn. Chúng tôi thả nổi ghe trôi dạt giữa biển khơi, phó mặc cho số mệnh.

Giữa lúc đang tuyệt vọng nằm chờ chết thì cứu tinh xuất hiện. Một tàu đánh cá Thái Lan rất lớn tấp lại. Họ tiếp nước uống và thức ăn cứu sống cả bọn. Trên tàu Thái Lan, một thanh niên nói tiếng Anh khá sành sỏi. Hẳn tự giới thiệu là sinh viên ở Bang Kok, nhưng đánh cá là nghề truyền thống của gia đình. Cha hẳn là thuyền trưởng chiếc tàu đánh cá tối tân và hiện đại này. Đang dịp nghỉ học, hẳn về thăm nhà và nhân tiện theo tàu của cha ra biển học hỏi kinh nghiệm nghề nghiệp của gia đình.

Sau khi đã tỉnh táo phục hồi sức khỏe phần nào, chúng tôi nhờ hẳn kéo vào bờ. Hẳn lắc đầu từ chối nói không được. Thái Lan lúc đó đang bị làn sóng người tỵ nạn Việt Nam làm điên đầu vì phải cứu mang. Chính quyền Thái ra thông báo nếu gặp tàu vượt biên Việt Nam, vì lý do nhân đạo, có thể cứu, tiếp tế thực phẩm, xăng dầu cho họ ...đi tiếp qua Mã Lai, hay Nam Dương Indonesia, những nước khác. Tuyệt đối không được cứu mang vô đất liền Thái. Vi phạm sẽ bị phạt rất nặng. Thuyền trưởng này không dám kéo chúng tôi vô là vì vậy.

Nhưng chúng tôi cứ năn nỉ cầu khẩn mãi, thuyền trưởng Thái nghĩ ra một cách:

Tàu đánh cá Thái bằng lòng kéo chúng tôi khoảng một tiếng thì đã thấy xa xa núi non đất Thái trùng điệp ẩn hiện. Chắc khoảng chừng vài cây số nữa là tới, nhưng họ dừng lại. Thuyền trưởng cho thợ máy xuống châm dầu nhớt, sửa chữa cho ghe chúng tôi máy nổ trở lại, xong xuôi ông ta từ giả và nói rằng.:

-Đợi trời gần tối mở máy cho ghe vô gần tới bờ, nhưng đừng tới gần bờ quá, lấy búa đục lủng thuyền cho nước tràn vào chìm luôn, xong rồi mọi người cùng bơi vào bờ. Như vậy thì chính quyền Thái không còn lý do gì đẩy chúng tôi ra khơi vì ghe đã chìm xuống biển rồi. Ông dặn dò kỹ lưỡng cũng đừng vào trong nhiều quá ghe mắc cạn trên bãi không chìm được thì chính quyền Thái sẽ sửa giùm, cho nước uống, lương thực, và...tổng chúng tôi ra biển trở lại.

Trời chạng vạng tối chúng tôi bắt đầu hành động. Khi đã tới nơi mực nước khoảng chừng chỉ 2 hay 3 mét và thấy đất liền rõ ràng trước mặt, chúng tôi đồng ý đục lủng thuyền cho chìm. Lúc này mới sinh ra vấn đề. Hầu hết dân trên ghe đều là dân Sài Gòn vượt biên và...không biết bơi. Thôi thì cũng được, ai không biết bơi thì nắm cái thùng hay miếng ván nào đó cũng có thể cầm cự đập tới bờ, nhưng còn 6 đứa con nít mới là vấn đề nan giải. Bàn qua tính lại, hai đứa nhỏ nhất được ba nó bỏ trong cái thùng hay cái nôi gì đó. Ông vừa bơi đỡ dần cho bà vợ và đẩy cái nôi có hai đứa con của ông. Bốn đứa kia thì ba đứa có 3 người khác trên ghe biết bơi rành và nhận công một đứa trên cổ. Còn đứa cuối cùng vẫn chưa ai nhận. Thiệt tình thì ai cũng đuối lắm rồi. Đây là vấn đề sống chết. Mỗi người tự lo cho mình còn chưa biết số mạng ra sao, làm sao có thể đèo bồng thêm một người nữa! Con bé này khoảng 2, 3

tuổi. Ba nó đã cống chị nó 5,6 tuổi và còn thêm bà vợ yếu rủ rượi phải cưu mang nên không thể kham nổi đứa thứ hai. Ông cầu khẩn từng người một để có ai cống con ông vô bờ. Cuối cùng thì tôi là thằng ngu, ỷ mình biết bơi nên nhận cống con bé.

Mọi người đều xuống nước sẵn sàng. Ai có ván cầm ván, ai có thùng nắm thùng... người tài công dùng búa bổ chỉ mấy nhát là tấm ván ở đáy bong ra dễ dàng. Chiếc ghe chìm dần xuống biển.

Giờ phút sống chết là đây. Ghe đã chìm, không còn đường lui, chỉ có giải đất trước mặt. Bến bờ tự do chỉ khoảng một trăm thước nữa mà thôi.

Tôi cống con bé trên vai nên nó bao giờ cũng ở trên mặt nước. Mới chỉ chục cái khoát tay đã bắt đầu thấm. Mọi người ai cũng bị sóng biển đánh dạt mỗi người một nơi. Mạng ai nấy giữ. Bây giờ có ai đuối sức chìm bên cạnh cũng đành chịu. Không ai có thể cứu được ai. Lúc này trời bắt đầu tối, bên trong bờ đã lấp lánh ánh đèn nên chúng tôi cứ nhắm ánh đèn mà tới. Tự do đang ở trong tầm tay, cố lên... cố lên...

Nhưng tôi đã mệt và hối hận đã nhận cống con bé này. Lúc nãy tôi tự nhắm sức bơi của mình và nghĩ rằng có thể vào bờ dễ dàng nên không cần miếng ván nào cả. Chỗ này cũng không sâu lắm nếu không bơi được chắc cũng có thể từ từ đi vào. Nhưng tôi đã tính lầm. Tôi tính là tính sức bơi trong mấy cái hồ tắm ở Sài Gòn. Còn đây là biển cả mông lung, sóng biển đông đưa khó lường. Mình bơi hai mét, sóng lại kéo mình về... một mét rưỡi. Chân thả lỏng thấy chạm đáy nhưng toàn là đá ngầm sắc bén đã cắt chân tôi đau thấu xương. Tôi nghe có tiếng khóc la của ai đó chắc là cũng bị đá cắt chân. Không thể đi được. Phải bơi mà thôi!

Đang cố gắng đập nước, con bé trên vai tôi không biết tại sao lại buông tay ra không ôm cổ nữa làm tôi hoảng hồn, phải vội vàng dùng một tay vòng ra phía sau giữ nó lại chứ không nó tuột đi mất. Thành ra tôi còn bơi có một tay.

Mới một chút, tôi đã cảm thấy mình không chịu được nữa. Con bé trên vai ồm tọng mà sao nặng chình chịch. Mười ngày trên biển đói khát chập chùng không sao, không lẽ thấy bờ tự do trước mắt lại chết lẳng xệt vậy sao?

Nhưng tôi biết nếu cứ như vậy cả tôi lẫn nó sẽ bị sóng cuốn đi mà thôi!

Không được. Tôi đâu có thể chết dễ dàng như vậy? Tôi còn có cha mẹ, anh chị em đang trông ngóng tin tức từng ngày từng giờ...Nếu mà định mệnh cay nghiệt bắt tôi phải buông tay giữ con bé ra thì...cũng đành mà thôi. Tôi đã hết sức rồi. Một mình tôi còn có hy vọng sống còn. Tôi khẩn cầu "Trời Phật Ông Bà có linh thiêng xin hãy thông cảm và tha tội cho con. Con đã hết sức rồi. Con phải lo cho mạng sống của con thôi!"

Và giữa lúc tôi sắp sửa buông tay con bé để có thể tự bơi cả hai tay vào bờ thì ...không biết có ai phù hộ mà nó bỗng nhiên như mới ngủ dậy, quàng cả hai tay qua cổ tôi ôm cứng.

Tôi mừng quá, như có ai tiếp sức, bỗng nhiên cảm thấy thiết khoẻ mạnh và đập nước bơi luôn một mạch vào bờ.

Những tháng ngày trong trại tỵ nạn, anh P. ba của bé Khuê tôi cống hôm đó nhờ có thân nhân ở nước ngoài gửi tiền tiếp tế nên gia đình sống rất thoải mái và đầy đủ. Anh thỉnh thoảng rủ tôi tới nhà ăn nhậu để cảm ơn.

Dĩ nhiên anh không biết là đã có lúc chỉ một chút xíu nữa thôi, anh có thể đã mất một đứa con, và ngay người đang cụng ly với anh cũng có thể đã không còn

Chỉ vài tích tắc thôi, mọi sự có thể khác đi một cách khốc liệt không ai ngờ.

Cô bé Khuê năm xưa nay cũng ngoài 40... Một nơi nào đó trên xứ Úc Đại Lợi xa xôi kia chắc cô còn nhỏ quá, không có một chút ký ức nào về buổi chiều vượt biển đó cả.

Nhưng tôi thì làm sao quên được!

./.